

med at sige det. Det var Meningen, at jeg skulde fortælle Dem det bagefter. Han vil gøre sig lækker for Dem, forstaar De? Han haaber endnu paa en Forligelse. Det er Manden efter mit Hjerte, sagde han. Det er vores egen friske danske Ungdom, der nu kræver Plads og vil slaas med al den fremmede Yngel, som har faaet Lov at skyde tilvejs her i Landet. Det var nøjagtig Menneskets Ord . . . Komik, hva'? Storartet!"

Per stod i egne Tanker og svarede intet.

„Naa — har jeg saa ikke Grund til at kalde Dem en Lykkens Pamphilus? Jo flere Dumheder De laver, jo større Furore gør De. — —“

Der blev tyssat paa ham af nogle Folk, der stod i Nærheden. Sangerinden havde taget et nyt Nodeblad, og der blev igen kirkestille i den store Sal.

Per vendte sig fra ham og listede ud af Døren.

Langsomt gik han gennem Kabinettet og videre ud i Forstuen. Herfra stod Døren aaben ind til Biblioteket og den bagved liggende Billardstue, der begge tjente til Rygeværelse. En tæt Havannadamp trængte allerede ud fra det forreste Rum, hvor en Samling højrøstede Herrer førte en livlig Debat. De kunde ikke ses fra Forstuen, men deres Stemmer overdøvede allerede herude Musikken fra Salen.

Nogle Skridt fra den aabne Dør standsede Per med eet. Han havde hørt sit Navn nævne derinde. Med brændende Kinder og bankende Hjerte blev han staaende for at lytte. Det var ham selv, Ordstriden derinde galdt. Det var hans Projekt, der havde sat Lidenskaberne i Bevægelse. Der var to, som i Munden paa hinanden sagde, at Københavns Interesser for Landets egen Skyld ikke turde angribes, hvortil en anden — en Mand med en kraftig Stemme — svarede, at for ham var det netop det ny og tiltalende ved den fremsatte Tanke, at den saa afgørende brød med Concentrationsprincippet, der havde voldt Landet ubodelig Skade og fjernet os længere fra de evropæiske Forretningscentrer, end vor geografiske Beliggenhed gjorde det nødvendigt.

Per vilde ikke høre mere. Han vendte sig bort med en sky Bevægelse og gik tilbage til det tomme Kabinet. Her stod han